

Hồi 10

C hàng tung mình lên mái nhà, quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy phía trước khoảng nửa dặm có bóng người thấp thoáng, liền tức thi triển khinh công đuổi theo.

Sau mười mấy lần tung mình, chàng đã đuổi kịp người ấy, chú mắt nhìn kỹ thì ra là gã đại hán thối lửa trong đại điện khi nãy. Lúc này y phát giác có người đuổi theo, vội gia tăng cước bộ phóng đi.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng nói:

- Tôn giá còn chưa chịu buông tay chịu trói ư?

Gã đại hán ấy không màng đến, vẫn toàn lực phóng đi.

Hồ Thiết Sanh buông tiếng cười khẩy tung mình lên cao hơn trượng, với thế Mãng Ưng Bác Tước (vồ chim sê) lao xuống, chớp lấy cổ gã đại hán ấy nói:

- Để xem ngươi chạy đâu cho thoát.

Gã đại hán ấy sợ đến ngó người, nhưng y tự biết không phải địch thủ, đành nhắm mắt chờ chết.

Hồ Thiết Sanh trầm giọng:

- Nếu ngươi chịu nói thật, bốn thiếu gia quyết không làm hại ngươi.

Gã đại hán ấy nhắm mắt lặng thinh.

Hồ Thiết Sanh buông tay ra hỏi:

- Minh chủ của các người là ai?

Đại hán ấy cười khẩy:

- Khi nãy ngươi ở ngoài chẳng phải đã nghe và thấy cả rồi là gì? Hà tất phải hỏi nữa.

Hồ Thiết Sanh gằn giọng:

- Ta hỏi thân phận thật của họ kia?

- Tiên Kiếm với Ma Già đều là kỳ hiệp võ lâm, mọi người đều biết, chả lẽ là họ thì không được sao?

Hồ Thiết Sanh giọng sắc lạnh:

- Họ đương nhiên là giả, nếu người không chịu nói, bốn thiếu gia sẽ cho người nếm mùi Ngũ Tạng Nữ Triều (xoắn lại).

Đại hán cả kinh:

- Tại hạ nói đều là sự thật, thiếu hiệp không tin, tại hạ cũng chẳng biết sao hơn!

- Vậy hai thiếu niên nam nữ xấu xí thì sao? Danh tánh của họ là gì?

- Tại hạ chỉ biết họ là hộ pháp của bốn mình, không biết danh tánh.

Hồ Thiết Sanh tức giận, xuất thủ nhanh như chớp, sờ một cái lên bụng đại hán ấy, y lập tức rú lên như heo bị chọc tiết, lăn lộn trên mặt đất.

Thủ pháp Ngũ Tạng Nữ Triều này của Hồ Thiết Sanh ngay cả cao thủ tuyệt thế cũng không chịu nổi, chỉ thấy đại hán ấy toàn thân đầm mồ hôi, lát sau đã kiệt sức, hơi thở thoi thóp.

Hồ Thiết Sanh lại sờ tay lên bụng y một cái, y liền ngung rên la.

Hồ Thiết Sanh lạnh lùng nói:

- Mùi vị không thể dễ chịu chứ? Người có chịu nói hay không?

Đại hán ấy cắn răng:

- Những gì biết tại hạ đã nói cả rồi, thiếu hiệp còn muốn nói gì nữa?

Hồ Thiết Sanh cười khẩy:

- Vậy thì người đừng trách bốn thiếu gia thủ đoạn tàn ác, lần này sẽ cho người nếm lâu hơn...

Bỗng có tiếng y phục phất gió vọng đến, có người trầm giọng nói:

- Hồ thiếu hiệp, đừng để cho y chạy thoát.

Hồ Thiết Sanh ngẩng lên nhìn, thì ra là hai anh em họ Bạch, Âm Dương Song Sát, Bạch Ngọc Quyên, Tiểu Thúy và có cả Tiểu Lục Tử nữa.

Chàng bất giác ngẩn người, thầm nghĩ:

- Mình lại sai lầm nữa rồi! Tiểu Lục Tử đi với họ, đủ chứng minh huynh muội họ Bạch chắc chắn không phải là hai thiếu niên nam nữ xấu xí kia.

Bảy người đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, Bạch Phàm ngạc nhiên nói:

- Đây chẳng phải là người thổi lửa trong đại điện đấy ư?

Hồ Thiết Sanh trầm giọng:

- Không sai, nhưng đáng tiếc là y chẳng chịu khai ra lời nào cả.

Âm Dương Song Sát buông tiếng thở dài, quỳ sụp xuống đất, hướng về phía Nam lay ba lay, giọng thành khẩn và thê thiết nói:

- Lạc tiền bối, Bạch tiền bối, hai vị cả đời danh hiệp, cảm động lòng trời, chẳng khác Phật sống của mọi nhà, đã muốn thành lập Kiếm Già Minh thì cũng nên báo cho những người trong giới bạch đạo biết mới phải, còn âm thầm lập thế này, thật khó khỏi bị người khác hoài nghi. Văn bối xưa kia tuy gây nhiều tội ác, nhưng những năm gần đây đã cải tà quy chính nên rất hiểu rõ sự quan trọng của danh dự. Theo nhận xét của văn bối, hai vị tuyệt đối không thể giấu diếm nhân vật bạch đạo, thành lập minh này.

Hồ Thiết Sanh cảm động, cảm nhận sâu sắc một người sau khi cải tà quy chánh thật vô cùng đáng quý.

Âm Dương Song Sát nói xong, tức thì trợn mắt nhìn đại hán ấy, gằn giọng nói:

- Người còn chưa chịu nói thật, không muốn sống nữa hả?

- Tại hạ đã nói thật rồi.

Âm Dương Song Sát ngăn người:

- Người đã nói thật ư?

Đoạn quay sang Hồ Thiết Sanh hỏi:

- Hồ thiếu hiệp, y đã nói gì vậy?

- Y nói hai minh chủ ấy chính là Tiền Kiếm và Ma Già.

Âm Dương Song Sát ôm quyền:

- Hồ thiếu hiệp là môn hạ của Tiền Kiếm Lạc tiền bối, có tin được là Lạc tiền bối lại có hành động như vậy không?

- Đương nhiên là không, nhưng y không chịu nói thật.

Âm Dương Song Sát giận dữ quát:

- Người dám bôi nhọ người khác, lẽ ra Miêu mỗ cũng không muốn đa sự, chẳng ngờ người lại dám sỉ nhục hai vị Lạc tiền bối và Bạch tiền bối...

Chưa dứt lời đã vung chuồng bổ xuống, Hồ Thiết Sanh muốn cản ngăn nhưng không kịp, chỉ nghe hự một tiếng, đại hán ấy đã bị bổ đôi, máu văng tung tóe.

Hồ Thiết Sanh vừa định trách móc Âm Dương Song Sát, Bạch Phàm đã buông tiếng quát to, chộp lấy mạch môn Âm Sát, lạnh lùng nói:

- Miêu Huê Dương, lão làm vậy là sao?

- Lão ô thật không sao nhìn được chuyện Lạc đại hiệp và Bạch đại hiệp bị sỉ nhục, nhất thời tức giận đã...

Bạch Phàm mặt đầy sát khí, trầm giọng ngắt lời:

- Miêu Huê Dương, lão giết chết người này, Bạch mỡ chẳng những hoài nghi lão mà còn phải lấy mạng lão.

Bạch Diêu Hồng lướt đến nói:

- Ca ca, giết chết một người có gì đáng kể, hà tất chuyện nhỏ xé to?

Bạch Phàm cười khẩy:

- Hồng muội thật là khờ khạo, có biết hoàn cảnh hiện giờ của chúng ta như thế nào không?

Bạch Diêu Hồng ngạc nhiên trở mặt:

- Hiện chúng ta chẳng phải rất yên ổn là gì?

- Ôi! Thường ngày xem ra Hồng muội rất là thông minh, không ngờ lại chẳng có chút tâm cơ gì cả, ca ca biết nói sao đây?

- Đây đều là người nhà cả, có gì mà không thể nói chứ?

- Ca ca cũng không sợ Hồ huynh trách móc, sự thật quả là vậy. Gần đây ca ca nhận thấy một số nhân vật bạch đạo đã hoài nghi huynh muội chúng ta. Thử nghĩ Miêu Huê Dương chẳng hỏi rõ trắng đen đã giết chết người này, Hồ huynh sẽ nghĩ sao?

Bạch Diêu Hồng giật mình:

- Cả lẽ Sanh ca lại nghĩ là Miêu Huê Dương giết người diệt khẩu ư?

- Ca ca không mong như vậy, nhưng việc này khó khỏi khiến người sinh nghi.

Hồ Thiết Sanh vốn đã có lòng hoài nghi, nhưng lúc này thấy Bạch Phàm nổi giận thật sự, không chừng có thể hạ sát Miêu Huê Dương, bất giác cảm thấy ái ngại, bèn nói:

- Bạch huynh hãy yên tâm, tiểu đệ không hề có ý nghĩ như vậy, xin hãy tha cho lão!

Bạch Phàm kiên quyết:

- Hồ huynh, xin thứ cho tiểu đệ vô lễ, việc gì khác tiểu đệ có thể vâng lời Hồ huynh, duy việc này tiểu đệ không thể nào bỏ qua được.

Đoạn mặt đầy sát cơ, gằn giọng nói:

- Miêu Huê Dương, lão có di ngôn gì không?

Âm Sát lắc đầu:

- Công tử và lệnh sư đối xử với lão ô không tệ, lẽ ra lão ô định với những ngày còn lại trong đời báo đáp đại đức, hôm nay được chết dưới tay công tử, lão ô cũng yên lòng nhắm mắt rồi, không còn gì để nói nữa.

Bạch Phàm quay sang Dương Sát Vu Ấm hỏi:

- Còn lão thì sao? Có gì nói mau đi!

Dương Sát cười ảo não:

- Lão đại đã phạm phải sai lầm không thể lượng chế, chết không có gì oán trách, chỉ xin công tử cho lão đại được chết nhanh chóng, lão ô cũng không có gì để nói cả.

- Được!

Bạch Phàm đặt tay lên huyệt Thiên Linh của Âm Sát, Dương Sát quay đi nơi khác, hai hàng nước mắt chảy dài.

Lúc này Hồ Thiết Sanh lòng hết sức bất nhẫn, chàng tin nhận định của các vị tiền bối, huynh muội họ Bạch quả là có chỗ khả nghi, nhưng lúc này thấy y có thái độ trượng nghĩa như vậy, lòng lại hết sức bất nhẫn.

Ngay khi ấy, Bạch Ngọc Quyên đi đến nắm tay Bạch Phàm nói:

- Bạch đại ca hãy bỏ tay xuống, không thể vì sự hoài nghi của một vài người mà lại giết chết một lão bộc trung thành như vậy.

Bạch Phàm nghiêm giọng:

- Tâm ý của Quyên muội, ngu huynh hết sức cảm kích, hẳn Miêu Huê Dương cũng cảm kích Quyên muội, nhưng vì xóa bỏ sự hoài nghi của kẻ khác, ngu huynh phải giết lão này mới được.

Bạch Ngọc Quyên quay lại trừng mắt nhìn Hồ Thiết Sanh, hần học nói:

- Chuyện do Sanh ca mà ra, chả lẽ Sanh ca là kẻ câm, không biết nói vài lời hay sao?

Hồ Thiết Sanh vốn đã có phần cảm với nàng nhưng kiếm thảo lại bản thân, chàng cũng cảm thấy hổ thẹn, đành nén giận nói:

- Xin Bạch huynh nể mặt tiểu đệ, tha mạng cho Miêu Huê Dương được không? Còn việc có người hoài nghi quý huynh muội, tiểu đệ sẽ giải thích với họ.

Bạch Phàm kiên quyết:

- Tiểu đệ đã nói rồi, việc khác tiểu đệ tuyệt đối không dám trái ý Hồ huynh, duy việc này tiểu đệ không thể tòng mệnh.

Bạch Ngọc Quyên to tiếng:

- Bạch đại ca lòng dạ thật tàn nhẫn!

Bạch Điều Hồng cũng cười khẩy nói:

- Ca ca, trước nay tiểu muội cứ nghĩ ca ca là một người nhân hậu, chẳng ngờ ca ca lòng như sắt đá, tàn ác thế này... Tiểu muội cũng chẳng thêm màng đến, ca ca thích làm gì thì làm.

Nàng đi đến trước mặt Hồ Thiết Sanh, nắm tay chàng nói:

- Sanh ca, chúng ta đừng can thiệp vào, ca ca muốn giết thì cứ giết.

Hồ Thiết Sanh không biết phải làm sao, Bạch Ngọc Quyên thấy chàng để yên cho Bạch Điều Hồng nắm tay, bất giác buông tiếng cười khẩy, nắm tay Bạch Phàm nói:

- Nếu đại ca nhất định giết chết Miêu Huê Dương, tiểu muội sẽ bỏ đi ngay, không bao giờ màng đến Bạch đại ca nữa.

Bạch Phàm thấy mọi người đối với y như vậy, bất giác mềm lòng, Hồ Thiết Sanh liền thừa cơ nói:

- Bạch huynh, xin hãy nể mặt tiểu đệ, tha cho Miêu Huê Dương một phen.

Bạch Phàm thở dài:

- Thôi được, nể mặt Hồ huynh và Quyên muội, tha chết cho lão một phen, đứng lên!

Chân phải tung lên. Bịch một tiếng đá Âm Sát văng bay ra xa hơn trượng.

Bạch Điều Hồng nói:

- Ca ca tuy tha cho lão, nhưng đó cũng là vị tình, tiểu muội thật là ngán ngấm, tiểu muội muốn...

- Hồng muội muốn sao?

- Tiểu muội muốn đi với Hồ đại ca!

Hồ Thiết Sanh đã có lòng giới bị, vội vàng nói:

- Không được đâu...

Bạch Diệu Hồng sầm mặt:

- Sanh ca ghét tiểu muội phải không? Nếu Sanh ca không chấp thuận, tiểu muội chết ngay trước mặt Sanh ca.

Hồ Thiết Sanh đỏ mặt bối rối:

- Hồng muội tuyệt đối không nên vậy, ngu huynh...

Bạch Ngọc Quyên nghe tan nát con tim, thầm nhủ:

"Trước đây mình còn tưởng là có lỗi với Hồ Thiết Sanh, thì ra y sớm đã làm điều xấu xa với Bạch Diệu Hồng rồi".

Nàng liền nép vào lòng Bạch Phàm nói:

- Bạch đại ca, tiểu muội quyết tâm đi theo Bạch đại ca rồi!

Bạch Phàm khéo léo nói:

- Tốt hơn Quyên muội nên trung cầu sự đồng ý của Hồ huynh, nếu không ngu huynh khó khỏi bị người ta dị nghị.

Bạch Ngọc Quyên nuối mày:

- Sao? Bạch đại ca sợ người dị nghị ư? Vậy sao hôm trước còn làm?

Hồ Thiết Sanh bàng hoàng, thầm nhủ:

"Hay cho con dâm nữ, thì ra hai người sớm đã làm điều vô sỉ, thảo nào đêm hôm ấy người đầy vẻ xấu hổ, cứ nói là tàn hoa bại liễu không xứng đáng với ta".

Chàng nhu bị người bán đứng, hướng về Bạch Phàm ôm quyền nói:

- Bạch huynh, tiểu đệ xin cáo từ, tạm biệt!

Đoạn nắm tay Bạch Diệu Hồng, ra hiệu với Tiểu Lục Tử, quay người phóng đi.

Lúc này Tiểu Thúy đang đứng với Tiểu Lục Tử, hai người đã nảy sinh tình cảm, đồng thời thấy người ta có đôi có bạn, bất giác cũng quyến luyến không muốn rời nhau.

Tiểu Lục Tử buồn bã nói:

- Thúy muội, ngu huynh phải đi theo Hồ sư đệ, vì gia sư bảo ngu huynh phải trông nom y, ngu huynh chẳng thể trái lời sư phụ. Mong Thúy muội hãy tự bảo trọng và lưu ý chăm sóc cho Bạch cô nương, vì ngu huynh biết rõ là Hồ sư đệ vẫn còn lòng yêu thương Bạch cô nương.

Tiểu Thúy không đồng ý:

- Không đúng, nếu Hồ công tử mà không thay lòng đổi dạ thì sao không mang đến tiểu thư, lại cùng người khác nắm tay nhau bỏ đi?

- Điều này rất khó nói, đằng nào thì Thúy muội cũng phải chăm lo cho Bạch cô nương tử tế, và hết sức lưu ý...

Y nhìn Tiểu Thúy với ánh mắt đầy thâm ý, đoạn quay sang Bạch Phạm ôm quyền thi lễ, quay người phóng đi theo Hồ Thiết Sanh.

Hãy nói về Hồ Thiết Sanh nắm tay Bạch Diều Hồng phóng đi một đoạn đường, dừng lại chờ Tiểu Lục Tử.

Bạch Diều Hồng nép vào ngực chàng, mày mắt đầy tình tứ nói:

- Sanh ca, tiểu muội đã đắc tội với Sanh ca ư?

- Đâu có!

- Không đúng! Tiểu muội thấy Sanh ca đối với tiểu muội không sao bằng được Bạch Ngọc Quyên.

- Hồng muội đã quá đa nghi rồi!

- Không, tiểu muội biết là Sanh ca căm hận tiểu muội.

- Căm hận Hồng muội ư? Vì sao kia chứ?

- Vì...

- Vì sao?

- Vì... Hừ! Sanh ca biết rồi lại còn giả vờ hỏi.

- Ngu huynh biết ư? Biết gì vậy?

Bạch Diều Hồng nguýt mắt, thấy chàng ngó người ra, biết là chàng chưa hiểu ý, nhẹ dấm một cái vào ngực chàng nói:

- Đêm ấy, tiểu muội đã không cho Sanh ca...

Hồ Thiết Sanh sững sốt:

- Không cho ngu huynh gì? Đêm ấy Hồng muội chẳng phải đã...

Chàng ngại ngùng, không sao nói tiếp được.

Bạch Diệu Hồng nghiêm giọng:

- Thôi thì nói rõ với Sanh ca, chúng ta chưa thành hôn, đương nhiên không thể để cho Sanh ca...

Hồ Thiết Sanh nhẹ người thâm nhủ:

"Đêm ấy mình mơ mơ màng màng, cứ ngỡ đã xảy quan hệ vượt quá tình bạn với nàng ta, theo lời nàng ta thì ra hai người chưa..."

Bạch Diệu Hồng thấy chàng lộ vẻ vui mừng, thâm cười khẩy nói:

- Vậy là Sanh ca yên tâm rồi chứ?

Hồ Thiết Sanh bị câu hỏi đột ngột của Bạch Diệu Hồng kéo về thực tại, ngượng ngùng nói:

- Hồng muội muốn nói là...

Bạch Diệu Hồng mỉm cười:

- Sanh ca đang nghĩ...

- Hồng muội hãy cho ngu huynh biết đi!

- Sanh ca không cho tiểu muội biết trước, tiểu muội không nói ra đâu.

Hồ Thiết Sanh nhận thấy Bạch Diệu Hồng như luôn có ý trêu chọc mình, mặt đỏ đến mang tai, ngượng đến mức cơ hồ không thốt nên lời.

Một hồi thật lâu, chàng mới gom hết can đảm nói:

- Ngu huynh đang nghĩ... chuyện ấy thật là nguy hiểm.

Bạch Diệu Hồng trợn trừng mắt, hần học hỏi:

- Nguy hiểm sao?

- Cũng may là chúng ta chưa vượt quá tình bạn...

Những lời sau cùng ngay cả chính chàng cũng không nghe, đừng nói là Bạch Diệu Hồng.

Nhưng Bạch Diệu Hồng cũng hiểu ý nói:

- Sanh ca muốn nói như vậy là Sanh ca có thể giảm nhẹ gánh nặng tinh thần phải không?

Hồ Thiết Sanh thấp giọng:

- Vâng!

Bạch Diều Hồng hừ một tiếng thật mạnh, quay người đi.

Hồ Thiết Sanh ngẩn người, dĩ vãng như ảo ảnh lần lượt hiện ra trước mắt chàng, nhất là gương mặt xinh đẹp của hai thiếu nữ...

Chàng ngược mắt lên trời, thờ thần nghĩ:

"Tại sao trời cao lại tạo ra phụ nữ? Lúc người khó khăn, nàng sẵn sàng ban bố ân huệ... lúc khó qua đi, nàng lại gieo rắc nhiều nỗi đau vô tình. Vui giận thất thường, sâu sắc khó hiểu, khiến người chẳng biết đâu mà lường.

Trên thế gian này dường như chỉ nên có họ, ngoài ra tất cả đều thừa thãi, cho dù không phải vậy nhưng ít ra cũng phải với họ là chứa tể, đàn ông chẳng qua chỉ là nô dịch hoặc để cho họ trút giận mà thôi.

Hồ Thiết Sanh này đường đường tấm thân bảy thước, quyết không bao giờ khuất phục trước họ.

Tuy nhiên những gì mình nợ họ, nhất định phải trả cho họ".

Chàng nghĩ đến đó, bỗng nhiên một mùi thơm lạ len vào mũi.

Bạch Diều Hồng đã tay phải bợ dưới cằm chàng, hai mắt ngập đầy tình ý nhìn chàng và đôi môi mọng đỏ từ từ đưa lên.

Hồ Thiết Sanh bất giác tim đập dữ dội, cánh tay nòn nà của Bạch Diều Hồng đã luôn luôn qua nách chàng, ôm chặt lấy chàng...

Hai người nép chặt vào nhau, cơ hồ trở thành một người. Vũ trụ như không ngừng thu nhỏ, sau cùng chỉ còn lại hai người.

Đột nhiên, sột một tiếng, Tiểu Lục Tử đã đến, vừa thấy hai người ôm chầm lấy nhau, bất giác lừ mắt nhìn Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh vừa thấy thần sắc của Tiểu Lục Tử như vậy, liền đỏ bừng mặt, đẩy Bạch Diều Hồng nói:

- Chúng ta đi thôi, phải tìm chỗ ăn uống mới được!

Tiểu Lục Tử nói:

- Bạch cô nương và Tiểu Thúy đã theo Bạch thiếu hiệp đi về hướng Nam rồi.

Hồ Thiết Sanh vẫn chưa yên tâm nói:

- Tốt hơn chúng ta hãy trở về Võ Hán, nơi đó ăn uống ngủ nghỉ đều rất thuận tiện.

Thật ra đó là chàng suy đoán nhóm người Bạch Phàm hẳn là đến đó. Ba người đến Vũ Xương, vào trọ trong một khách điếm gần Hoàng Hạc Lâu, thuê mỗi người một phòng trong khu sau cùng, sau đó ăn uống trong phòng Hồ Thiết Sanh.

Trời đã canh một, ba người ăn uống đến khoảng canh ba, Tiểu Lục Tử đã say khướt, Hồ Thiết Sanh cũng đã rượu ngà ngà, còn Bạch Điều Hồng thì sớm đã ngã vào lòng Hồ Thiết Sanh.

Hồ Thiết Sanh đưa Tiểu Lục Tử về phòng, sau đó bồng Bạch Điều Hồng vào phòng nàng ta, đặt nàng ta lên giường rồi bỏ màn xuống, vừa định đi ra, bồng Bạch Điều Hồng nắm tay chàng nói:

- Sanh ca... hãy ngồi chơi... lát đã.

- Hồng muội, chúng ta đều không còn bé nhỏ nữa, nên tránh tị hiềm mới phải!

Bạch Điều Hồng bồng bụm mặt khóc thút thít:

- Tiểu muội biết là Sanh ca muốn ruồng bỏ tiểu muội...

Hồ Thiết Sanh lớn tiếng:

- Hồng muội sao lại nói vậy? Ngu huynh tuyệt đối không phải người bạc bẽo, nếu ngu huynh mà có ý bỏ cợt Hồng muội thì sẽ chết thảm...

Bạch Điều Hồng vội bụm miệng chàng:

- Sanh ca không được nói những lời bất tường như vậy!

Hồ Thiết Sanh chỉ cảm thấy bàn tay nàng thơm ngát, nhất là hương thơm da thịt thiếu nữ từ tay áo nàng từng hồi len vào mũi, khiến lòng chàng ngây ngất xuyên xao.

Bạch Điều Hồng ngã vào lòng chàng, tấm thân mềm như bông toát ra sức nóng hết sức kỳ lạ, chỉ thấy nàng lim dim mắt, mặt đỏ và hơi thở rất gấp.

Hồ Thiết Sanh giật mình, thì ra trong đan điền lại bốc lên một luồng sức nóng, dục niệm nảy sinh. Chàng đã có kinh nghiệm lần trước, vội đẩy Bạch Điều Hồng ra, vừa định ra khỏi phòng.

Nào ngờ chàng vừa đứng lên, bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, không sao đứng vững được, lại ngồi trở xuống giường.

Lửa dục mỗi lúc càng tăng, Bạch Diệu Hồng lại nhìn chàng khúc khích cười. Thế là lửa dục càng không sao kiềm chế được, thị giác cũng bắt đầu lu mờ, dường như toàn thân Bạch Diệu Hồng không chỗ nào là không rung động.

Hai người hết như hai ngọn lửa đang rực cháy, Bạch Diệu Hồng ôm chặt lấy Hồ Thiết Sanh, bắt đầu cởi y phục chàng.

Ngay khi ấy, bỗng một người từ gầm giường chui ra, kéo chăn trùm lấy hai người quấn lại vác lên vai, phi thân qua cửa sổ ra ngoài.

Hồ Thiết Sanh thần trí không còn tỉnh táo, chỉ cảm thấy ngạt thở, đồng thời người chàng với Bạch Diệu Hồng dính chặt vào nhau, phảng phất như đang bay trên mây.

Người vác Hồ Thiết Sanh và Bạch Diệu Hồng vác dặng nhỏ nhắn, khinh công trác tuyệt, phóng đi như bay từ mái nhà này sang mái nhà khác, tiến thẳng về phía lầu Hoàng Hạc.

Lúc này Tiểu Lục Tử đã phát giác, vừa đuổi theo vừa kêu la, đồng thời phát ra tiếng sột sột liên hồi.

Tiểu Lục Tử sau mấy lượt tung mình đã vượt qua mặt người ấy, quay lại nhìn bất giác sững sốt nói:

- Thì ra là Bạch cô nương!

Thì ra người ấy chính là Bạch Ngọc Quyên, nàng hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Là bốn cô nương thì sao?

- Xin hỏi Bạch cô nương, trên lưng cô nương có phải Hồ sư đệ không?

Bạch Ngọc Quyên nhướng mày:

- Đâu chỉ là Hồ Thiết Sanh, còn có một ả hồ ly tinh nữa.

- Sao! Hồ ly tinh ư? Bạch cô nương đừng đùa chứ!

Bạch Ngọc Quyên quát:

- Tránh ra!

- Bạch cô nương định mang Hồ sư đệ đi đâu?

- Mang đến lều Hoàng Hạc làm bánh bao!
- Bạch cô nương đừng đùa, hãy trao cho tị hạ thì hơn.

Bạch Ngọc Quyên lạnh lùng:

- Người có chịu tránh ra hay không?
- Bạch cô nương biết là gia sư bảo tị hạ phải trông nom Hồ sư đệ, nếu y có bề gì, gia sư sẽ rút gân tị hạ mất.

Bạch Ngọc Quyên đảo tròn mắt:

- Người cần Tiểu Thúy hay cần Hồ Thiết Sanh hơn?
- Cần cả hai!
- Tránh ra, lên lều Hoàng hạc sẽ trao trả cho người.

Tiểu Lục Tử vì đã yêu Tiểu Thúy nên cũng không dám đắc tội với Bạch Ngọc Quyên.

Hai người lên đến lều Hoàng Hạc, Bạch Ngọc Quyên nói:

- Người hãy quay mặt đi, bốn cô nương mở chãn ra rồi sẽ giao người.
- Bạch cô nương khi nãy nói là làm bánh bao, có phải định ném xuống sông không?

Bạch Ngọc Quyên thềm gật đầu nghĩ:

“Đừng thấy y ngốc nghếch, thật ra cũng sáng dạ lắm”.

Nàng cười khẩy nói:

- Người cũng khá thông minh đấy nhưng ta đâu thể để cho người bị liên lụy, hãy mau quay đi phía khác. Cho người biết, Hồ Thiết Sanh không có mặc y phục.

Tiểu Lục Tử giạt mình:

- Ra vậy! Thôi được, tị hạ quay đi!

Tiểu Lục Tử quả không dám quay đầu lại, Bạch Ngọc Quyên sát cơ bùng dậy, vội vàng mở chãn ra, tiện tay điểm huyệt Bạch Điều Hồng.

Nhưng khi thân người nỡ nà của Bạch Điều Hồng hiện ra trước mắt nàng, trong mắt nàng liền rục lên ánh sáng khiếp người. Nếu ánh mắt nàng lúc này mà là hai thanh kiếm sắc, e Bạch Điều Hồng sớm đã tan xương nát thịt, vì Hồ Thiết Sanh với Bạch Điều Hồng vẫn còn toàn thân lỗ lỗ ôm chặt lấy nhau.

Bạch Diệu Hồng huyết đạo bị phong bế nhưng ánh mắt còn nhìn thấy, bất giác cả kinh thất sắc, mắt thấy Bạch Ngọc Quyên dùng chần quấn Hồ Thiết Sanh lại rồi lại dùng một mảnh chần khác quấn chặt lấy nàng ta.

Bạch Ngọc Quyên để Hồ Thiết Sanh lên trên mái hiên bên ngoài lầu, bị lan can che cản chẳng dễ phát hiện ra, xách Bạch Diệu Hồng trong chần lên, lớn tiếng nói:

- Tiểu Lục Tử, hãy xem bánh bao xuống đây.

Tiểu Lục Tử quay phắt lại, bất giác kinh hồn bạt vía, chỉ thấy Bạch Ngọc Quyên ra sức ném mạnh cuộn chần bay ra xa mấy trượng, rơi xuống giữa sông.

Nhưng Bạch Ngọc Quyên mặt đầy căm thù, chẳng thèm ngó ngang đến, xách lấy Hồ Thiết Sanh trong chần, vừa định tung mình xuống lầu.

Chỉ nghe tùm một tiếng, Tiểu Lục Tử với cuộn chần cùng lúc rơi xuống sông, xuôi dòng trôi đi, mất dạng trong bóng đêm.

Bỗng có người cất tiếng ngâm:

“Tịch nhan dĩ thừa hoàng hạc khứ.

Thử địa không dư Hoàng Hạc Lâu

Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản

Bạch vân thiên tải không du du....”

(Người xưa đã cưỡi hạc vàng bay đi.

Nơi đây chỉ còn lại lầu Hoàng Hạc.

Hạc vàng một đi không trở lại

Mây trắng chỗ hằng ngàn nổi trống vắng.)

Bạch Ngọc Quyên chững bước đứng lại, chỉ thấy hai người bịt mặt đang đứng trước ngay cửa thang lầu, chính người cao to mới vừa cất tiếng ngâm. Còn một người vóc dáng tầm thường, tay cầm một ngọn Chiêu Hồ Phiến (phước)

Bạch Ngọc Quyên trầm giọng:

- Hai vị muốn gì?

Người bịt mặt cao to nói:

- Cô nương một kẻ hai mạng người, đã hại chết Bạch Điều Hồng lại dụ Tiểu Lục Tử xuống sông, e cũng không sống nổi nữa. Hắc hắc! Khi nào gặp Hắc Dao Khách, lão phu có thể làm nhân chứng.

Bạch Ngọc Quyên gắt giọng:

- Bốn cô nương dám làm dám chịu, cứ nói cho lão ấy biết, bốn cô nương chả sợ đâu.

Đoạn cất bước định đi xuống lầu, người bịt mặt cao to trầm giọng:

- Muốn đi cũng được, nhưng phải để người lại.

- Đâu dễ dàng vậy được, trừ khi tôn giá thắng được bốn cô nương.

Người bịt mặt cao to cười khẩy:

- Lão phu mà động thủ với cô nương, thật là chuyện nhục cười, nếu cô nương không chịu để người lại, thật khó khỏi bị người trong võ lâm chê cười.

Bạch Ngọc Quyên nhượng mào:

- Vì sao?

- Cô nương mang theo một chàng trai toàn thân lửa lò, thử nghĩ xem người ta sẽ nói sao?

Bạch Ngọc Quyên then đỏ mặt, lửa giận bùng dậy, trầm giọng quát:

- Cầu tặc, ngươi còn nói bậy nữa, bốn cô nương lấy mạng ngươi ngay.

Người bịt mặt cao to cười hăng hắc:

- Lão phu tuyệt đối không động thủ với cô nương. Thế này vậy, nếu cô nương mà tiếp nổi chiêu Hồn Thập Bát Phiến của người này, lão phu sẽ để cho cô nương rời khỏi đây ngay.

Bạch Ngọc Quyên cười khẩy:

- Hai người khẩu khí tuy lớn, nhưng không dám gặp người nào, hãy báo ra danh tánh trước đi nào.

Người bịt mặt tay cầm Chiêu Hồn Phiến nói:

- Đây chính là chiêu bài của bốn nhân, chẳng trách cô nương không biết vì cô nương chỉ là một ả nha đầu mới ra khỏi khuê phòng mà thôi.

Bạch Ngọc Quyên bỗng nhớ ra một người, kinh hãi nói:

- Tôn giá có phải là Thôi Miêu Tú Sĩ Tiều Dũng không?

- Không sai, xem ra hậu duệ của cao nhân quả không tầm thường!
- Hừ! Nghe nói tôn giá sở trường thuật bàng môn tả đạo Mộng Kiến Chu Công, có thể khiến người mê mẩn ngủ đi và nói ra những điều thầm kín trong lòng phải không?
- Không sai, cô nương có muốn thử không?
- Bốn cô nương tuyệt đối không tin tà ma ngoại đạo ấy, tôn giá cứ việc thi thử.
- Trước khi thi triển pháp thuật, Tiều mỗ phải trở một môn công phu thật cho cô nương mở rộng tầm mắt, để cô nương mở rộng tầm mắt và để cô nương khỏi nói cho là chuyên dùng trò quái quỷ ám toán.

Thôi Miêu Tú Sĩ vung tay, Chiêu Hồn Phiến liền phát ra tám thứ tiếng leng keng khác nhau, chấn động tâm thần, đoạn nói:

- Thế nào? Cô nương biết lợi hại chứ?

Bạch Ngọc Quyên rút Ma Già ra, thi triển Ma Già Tam Diệp, liền tức tiếng hú vang dậy, kinh phong xô giạt, bức lùi đối phương ba bước.

Thôi Miêu Tú Sĩ cười sắc lạnh:

- Không cho ngươi ném chút mùi đầu khổ, ngươi nào biết trời cao đất dày.

Chỉ thấy y vung động Chiêu Hồn Phiến, tiếng leng keng vang rền. Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy tiếng động vang lên từ phía sau, vội quay phắt lại, liền biết ngay bị mắc lừa, phía sau không hề có bóng người, vội lách sang bên ba bước vừa định xông qua cửa, lại bị Thôi Miêu Tú Sĩ cản trước mặt nói:

- Bây giờ có thể cho ngươi ném mùi vị Mộng Kiến Chu Công rồi!

Bạch Ngọc Quyên thâm kinh hãi, chỉ một Thôi Miêu Tú Sĩ đã không ứng phó nổi, lại còn người bịt mặt cao to nghe khẩu khí có lẽ còn lợi hại hơn Thôi Miêu Tú Sĩ nhiều.

Nàng đưa ngang Ma Già lên môi, lập tức thổi lên Ma Già Thập Cửu Phách trong Ma Già Tam Diệp, tiếng già cao vút tận mây xanh, khóa lấp cả nước sông.

Thôi Miêu Tú Sĩ và người bịt mặt cao to tuy tự phụ, nhưng khi nghe tiếng già cũng không dám khinh suất, lập tức nhắm mắt vận công chống lại.

Khúc thứ nhất dứt, lại đến khúc thứ nhì, âm điệu biến đổi, tiếng sát phạt kinh tâm động phách. Đến khúc thứ ba, âm điệu trở nên vui mừng khắp khởi như trạng nguyên đại cập đệ, vinh quy bái tổ, lại như đêm tân hôn động phòng hoa chúc, niềm vui mừng dậy trong lòng hai ma đầu ấy.

Thôi Miêu Tú Sĩ nội lực kém hơn, đã bật cười khúc khích. Người bịt mặt cao to tuy nội công thâm hậu, nhưng cũng không khỏi vẻ mặt lộ vẻ vui mừng, hiển nhiên đã bị tiếng già ảnh hưởng.

Thế nhưng, Bạch Ngọc Quyên tự hiểu rất rõ, ba khúc Ma Già Tam Điệp đã sắp thối hết, một khi chấm dứt vẫn không khỏi bị độc thủ, chi bằng vừa thối vừa đi, chỉ cần ra khỏi lầu Hoàng Hạc là có thể thoát thân.

Nào ngờ nàng vừa đi đến cửa thang lầu thì khúc thứ ba đã dứt, người bịt mặt cao to liền cười khẩy nói:

- Người trốn chạy được sao?

Vung tay vỗ Thôi Miêu Tú Sĩ một cái, Thôi Miêu Tú Sĩ liền rùng mình, buông tiếng cười sắc lạnh. Chiều Hồn Phiền trong tay vung nhanh, nhắm mắt và miệng đọc lầm lầm.

Bạch Ngọc Quyên chỉ cảm thấy tiếng động trên phiến với tiếng lầm bầm của đối phương hệt như tiếng ru mẹ hiền bên võng đưa, liền cảm thấy mí mắt trĩu ngã và há miệng ngáp dài.

Lúc này Bạch Ngọc Quyên đang đứng ở cửa thang lầu, tay cắp Hồ Thiết Sanh trong chần, người lão đảo và cảm thấy buồn ngủ khôn tả.

Chiều Hồn Phiền trong tay Thôi Miêu Tú Sĩ mỗi lúc càng vung nhanh hơn, còn người bịt mặt cao to thì cười hăng hắc không ngớt.

Bạch Ngọc Quyên cảm thấy vô cùng mỏi mệt, thật muốn nằm ngủ một giấc, nhưng nàng hãy còn một chút lý trí, vẫn cố gắng kèm chề.

Thế nhưng, thuật thôi miên này hết sức bá đạo, dù là cao thủ bậc nhất võ lâm, một khi đã lọt vào vòng cũng không sao chống lại nổi.

Bạch Ngọc Quyên bỏ Hồ Thiết Sanh xuống, ngồi dựa vào vách ngay cửa thang lầu ngủ khò.

Ngay khi ấy, cửa thang lầu xuất hiện một bóng người, xách lấy Hồ Thiết Sanh trong chần phóng đi.

Người bịt mặt cao to tức giận quát:

- Đứng lại!

Đồng thời đã tung mình xuống lầu, Thôi Miêu Tú Sĩ cũng vội cắp lấy Bạch Ngọc Quyên và một chiếc túi vải to phi thân đuổi theo.

Người cướp lấy Hồ Thiết Sanh rất cao, nhìn kỹ thì ra là hai người, người này ngồi trên vai người kia. Người ngồi trên tay xách cuộn chăn có Hồ Thiết Sanh trong ấy.

Người bịt mặt cao to trầm giọng quát:

- Tề Lỗ Song Tàn, các người chưa chịu đứng lại hả?

Tề Lỗ Song Tàn biết không sao chạy thoát, lập tức đứng lại quay người, người mù lớn tiếng nói:

- Tôn giá là ai? Giọng nói nghe rất quen!

Người bịt mặt cao to giọng ồ ề nói:

- Bỏ người xuống, lão phu sẽ cho người biết!

Người què trầm giọng:

- Lão mù, lấy binh khí ra.

Người mù rút ra một chiếc kèn đen nhánh, người què rút ra một thanh kiếm gỗ đen bóng loáng.

Thôi Miêu Tú Sĩ bỏ Bạch Ngọc Quyên và chiếc túi vải to xuống, tiện tay điểm vào ma huyết nàng, nói:

- Để Tiều mỗ hóa kiếp họ cho!

- Lui ra, hai người này đều biết tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, người không phải địch thủ đâu!

Người bịt mặt cao to vạt áo không hề động đậy đã lướt tới khoảng ba trượng, đứng trước mặt Tề Lỗ Song Tàn.

Người què giật mình kinh hãi, nhận thấy đối phương thân pháp cao tuyệt, như chẳng kém hai vị cao nhân Tiên Kiếm và Ma Già.

Người què khẽ buông tiếng quát vang, thi triển ngoại tam kiếm trong Thánh Giả Chi Kiếm, chỉ thấy ánh đen lấp loáng, khí lạnh buốt người, chỉ trong khoảng khắc, trên thanh kiếm gỗ đen đã đóng một lớp sương trắng.

Người bịt mặt cao to buông tiếng cười khẩy, chớp nhoáng tung ra mười tám chưởng buộc Tề Lỗ Song Tàn phải lùi sau ba bước.

Người mù có một người ngồi trên vai, hành động bất tiện, hơn nữa người què lại tay cắp một cuộn chăn, kể như người mù cũng đến hai người, hành động lại càng thêm bất tiện.

Người què tay cấp một người trong cuộn chấn, kiếm chiêu không sao thi triển, hai người tuy thân hoài tuyệt kỹ cũng đành chịu kém thế.

Chỉ nghe bình một tiếng, người què bị trúng một chưởng, loạn choạng lùì sau ba bước dài.

Liên tức y lửa giận bốc cao, ô mộc kiếm và thiết quải vung động tới tấp, chỉ công không thủ, bức lùì đối phương một bước.

Nhưng người bịt mặt cao to chiêu thức ảo diệu, nội lực hùng hậu, vừa lui lại tiến tới, đánh bật Tề Lỗ Song Tàn lùì xa năm bước.

Người què quát to:

- Hai nhập một!

Lập tức hai người cất binh khí vào cùng thi triển một pho chưởng pháp hết sức quái dị. Chỉ thấy người mù mỗi khi tung ra một chưởng thì người què ngồi trên cũng xuất chưởng y như vậy.

Đó là pho chưởng pháp do họ tự sáng chế gần đây, lẽ đương nhiên là phối hợp tinh túy tuyệt kỹ của Tiên Kiếm và Ma Già, tức là nội lực hai người hợp lại do một người thi triển, nội lực tập trung, tinh thần hợp nhất, uy lực tăng hơn gấp bội.

Người bịt mặt cao to cười sắc lạnh nói:

- Cho dù các người sử dụng quái chiêu, trong vòng mười chiêu lão phu cũng sẽ cho các người nằm xuống.

Thế chưởng liên tức biến đổi, thân pháp chập chờn bất định, chưởng pháp thần quỷ khôn lường, Tề Lỗ Song Tàn toàn lực tập kích cũng vẫn thoái lui lia lịa.

Bảy tám chiêu qua đi, Tề Lỗ Song Tàn đã bị dồn đến bờ sông, chỉ còn ba bốn bước đất trống nữa thôi.

Nơi đây chính là Liên Ngư Sáo, một chốn ăn chơi ở phía Nam lầu Hoàng Hạc, nhưng trong lúc đêm khuya không một bóng người.

Người bịt mặt cao to bỗng trầm giọng quát:

- Nằm xuống!

Song chưởng như làn sóng tung ra, trong phạm vi mười trượng liền hình thành một cơn gió xoáy, cả mặt sông cũng tung lên một cột nước to và cao khoảng ba trượng.

Bỗng, một chiếc thuyền con từ thượng du trôi nhanh xuống, trong sương đêm mịt mù thoáng thấy một người đứng trên mũi thuyền, cất tiếng nghêu ngao hát:

- Gió căm căm! Mưa tầm tã! Võ lâm đã sắp thấy Ma Đao, xương trắng chất đầy đỉnh ngũ nhạc. Sông máu ngập tràn chốn Trung Nguyên, Tiên Kiếm chỉ xứng hầu bên ngựa, Ma Già chỉ đáng theo cầm cờ. Càn quét võ lâm ba vạn dặm. Hắc bạch hai giới khuất Ma Đao.

Tiếng hát như rồng gầm, đỉnh tai nhức óc, lập tức cuồng phong nổi dậy, sóng tung cao ngất, chiếc thuyền con lừng không lướt đến như bay.

Thôi Miêu Tú Sĩ kinh hoàng kêu lên:

- Ô! Ma Đao Ca!

Đoạn co giò bỏ chạy, người bịt mắt cao to cũng quên mất lời huênh hoang vừa rồi, xách lấy chiếc túi vải to phóng nhanh đi.

- o o o -